

Arrest

nr. 124 989 van 28 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 april 2014.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. JANSSENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat aan zijn beweerde bekering tot het katholieke geloof en (derhalve) aan de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend/kennen geen geloof wordt gehecht.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die

de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het verwijzen naar de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde documenten.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde kopie van (beweerdelijk) zijn nationale identiteitskaart vormt, in tegenstelling tot wat hij meent, geen begin van bewijs van zijn voorgehouden identiteit. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt immers geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Opmerkelijk is ook dat het betreffende stuk 10 september 1989 als geboortedatum vermeldt, daar waar de andere door verzoeker neergelegde documenten 5 juni 1987 als zijn geboortedatum vermelden. Verzoeker legt tot op heden geen enkel officieel identiteitsdocument (voorzien van een foto) neer. Het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas (cf. RvS 25 september 2006, nr. 162.658). In weerwil van de medewerkingsplicht die op hem rust, laat verzoeker na zijn identiteit te staven. Verzoekers identiteit staat derhalve niet vast en er kan dan ook niet worden nagegaan of de door hem neergelegde documenten daadwerkelijk betrekking hebben op zijn persoon.

Verzoeker verwijst thans zeer algemeen naar de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde attesten van beweerdelijk de (voormalige) parochiepriester van de Katholieke kerk van Bhabarpara in Bangladesh en van de priester en diaken van de Sint-Annaparochie te Baal, doch hij ontkracht noch weerlegt de verschillende concrete vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat aan zijn bewering katholiek te zijn, bekeerd of niet, geen geloof kan worden gehecht. De attesten vertonen een gesolliciteerd karakter en doen hoe dan ook op generlei wijze afbreuk aan de in hoofde van verzoeker (tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal) vastgestelde uiterst gebrekkige kennis omtrent het katholieke geloof. De Raad wijst er ook op en benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu geenszins het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet ook op hun sterk gesolliciteerde aard en de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het eerder door verzoeker neergelegde kerklidmaatschapsdocument, vaststellingen welke door verzoeker niet in het minst worden ontkracht of weerlegt, en gezien de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat in Bangladesh (ver)vals(t)e documenten veelvuldig voorkomen, kan aan de door verzoeker aangebrachte verklaringen van de priesters en het doopattest -waar ditmaal de naam "Sionjius Dofather" staat te lezen, daar waar eerder in het kerklidmaatschapsdocument de naam "Sionjius Dobather" wordt vermeld- geen bewijswaarde worden toegekend.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.2. De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014, waarnaar verzoeker thans in zijn verzoekschrift verwijst, heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C- 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die deze vaststelling weerleggen. Wat betreft het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Bangladesh merkt de Raad op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Uit het reisadvies kan overigens, in tegenstelling tot wat hij op algemene wijze oppert, geenszins blijken dat er in verzoekers land van herkomst actueel sprake is van een gewapend conflict in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 maart 2014, voert verzoekende partij aan dat zij nieuwe documenten heeft ingediend die aantonen dat zij gedoopt is. Verzoekende partij stelt voorts dat het reisadvies wel degelijk relevant is: met name wijst zij er op dat de situatie die daarin wordt beschreven, wordt gevoeld en beleefd door de Bengalese burgers. Zij

wijst er op dat er industriële rampen zijn, geweld, spanning en terreur, zodat er wel degelijk sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het door verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde afschrift uit het doopregister, opgesteld op 8 maart 2014 door de diaken van de parochie te Tremelo-Baal, vermag geenszins de geloofwaardigheid van haar beweerde bekering tot het katholieke geloof en (derhalve) van de problemen die zij hierdoor in haar land van herkomst zou hebben gekend/kennen te herstellen. Het vertoont, net als de eerder neergelegde attesten, een gesolliciteerd karakter en doet hoe dan ook op generlei wijze afbreuk aan de in haren hoofde vastgestelde uiterst gebrekkige kennis omtrent het katholieke geloof. De Raad herhaalt en benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* geenszins het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet ook op de gesolliciteerde aard ervan alsook de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het eerder door verzoekende partij neergelegde kerklidmaatschapsdocument, vaststellingen welke niet in het minst worden ontkracht of weerlegd, kan aan het afschrift uit het doopregister d.d. 8 maart 2014 geen bewijswaarde worden gehecht.

Betreffende het eerder door verzoekende partij aangebrachte reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Bangladesh en haar betoog hieromtrent, wijst de Raad er opnieuw op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Bovendien, ofschoon hierin gewag wordt gemaakt van industriële rampen, geweld, spanning en terreur, blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij op zeer algemene wijze voorhoudt, niet/nergens uit het reisadvies dat de situatie in Bangladesh van dien aard is dat er sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat niet blijkt uit het reisadvies.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS